

Értékintegráció után a Fidesz gyűjtőpárttá vált

Kövér László alelnök az „ellenzéki természeti csapásról”, az előrehozott választásokról és pártja néppártiságáról

A Fidesz ügyvezető alelnöke, Kövér László szerint nincs oka szégyenkezni pártjának, mert az ország a kiegyensúlyozott növekedés pályájára állt az elmúlt évben.

– Az egyik közvélemény-kutató intézet szerint már nemcsak utolérte, de le is hagyta a Fideszt a népszerűségi listán az MSZP. Nem rázza meg ez a hír?

– Ha jól sejtem, a legutóbbi Szonda Ipsos felmérése utal, márpedig ezt az intézményt több dolog miatt sem szabad komolyan venni. Egyrészt mert közismerten az MSZP-hez közel állónak tekinthető, másrészt mert újabb két, heteken belül sorra kerülő időközi választásnak nézünk elébe, így a közvélemény-kutatási statisztika módszerei alkalmasak lehetnek a közvélemény manipulálására, amiben mellesleg ez a cég soha nem késlekedett. Megjegyzem: az időközi választások helyszínén, Siófokon és Szekesfehérváron a támogatottságot tekintve a Fidesz pártként, a jelöltek pedig egyénenként is megelőzik a szocialistákat. Az igazán lényeges kérdés persze nem ez, hanem hogy mennyiben határozzák meg a közvélemény rokonszenvének napi ingadozásai egy kormánypárt stratégiai döntéseit. Azt hiszem, a mai legnagyobb kormánykoalíciós párt akkor jár el helyesen, ha bízik önmagában és saját programjában. Ha a rendelkezésre álló négy év alatt ezt a programot megvalósítja, nyugodtan állhat az újabb társadalmi megmérettetés elé. Márpedig a Fidesz időarányosan jól teljesítette programját.

– Csak hogy a pártok mindennapos szereplésén is sok múlhat. Miért volt ennyire csönDES politikai szempontból a nyár az ön pártjának?

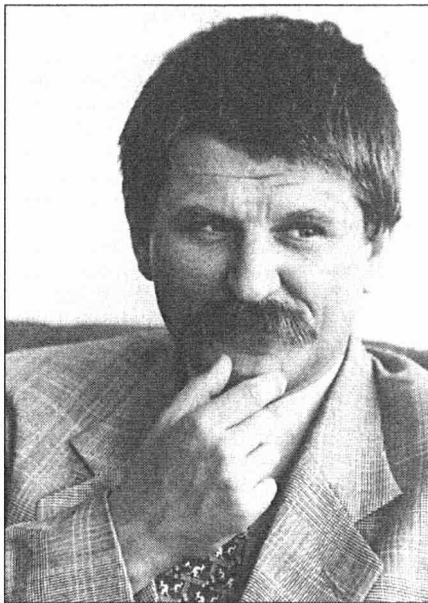
– Bizonyára ezt az ellenzéki képviselők másként látják, hiszen örökösen azt hangoztatják: a kormánykoalíció teljesen uralma alá hajtja a médiát. Hogy mégis csönDESnek látszott a nyár, azért lehetett, mert az ellenzék a szabadságolás idejére takaréklángon hagyta az elmúlt év éven alkalmazott botránystratégiát. És azért is uralhatta szándékos csönD a közéletet, mert még kiderült volna: rendben mennek az országban a dolgok. Az infláció alakulását, a gazdasági növekedés nagyságát vagy a költségvetés egyensúlyát tekintve Magyarország kiegyensúlyozott fejlődési pályára állt. Szűhszűhszer fővel több embert foglalkoztat ma a gazdaság, mint egy évvel ezelőtt. Reálértékben kilenc százalékkal nőtt a háztartások megtakarítása, négy százalékkal a háztartások fogyasztása. A kiadott lakásépítési engedélyek száma majdnem másfélszerese az egy évvel korábbiak. Az

elmúlt időszakban csak az egy főre számított családi reáljövedelmek öt százalékkal növekedtek a tavalyi szinthez képest, sőt a társadalom felső és alsó ötóde közötti vagyoni különbség – először a rendszerváltás kezdete óta – csökkent! Ha megnézzük a szocialista párt kiérdemesült szakszervezeti vezetői által befolyásolt szakszervezeti mozgalom állandó sztrájkfenyegetéseit a mai kormánykoalíció politikájával szemben, s ha ezt összevetjük az előbbi tényekkel, akkor adódik a kérdés: vajon hol voltak ezek az urak, amikor a Bokros-csomag bevezetése következtében közel 20 százaléknyi reálbérvesztést volt kénytelen elszenvedni a magyar társadalom?

– Horn Gyula néhány napja súlyos szavakat használt, amikor egy tévéinterjúban értékelte a koalíció előző évi teljesítményét, s egy előre hozott választás lehetőségét is emlegette.

– Sajátos személyisége a magyar politikai közéletnek Horn Gyula, őt volt kormányfőként és ellenzéki képviselőként sem szokták zavarni sem a tények, sem az erkölcsi szabályok, vagyis a megnyilatkozásait ennek fényében kell értelmezni. De szeretném felhívni az egykori miniszterelnök figyelmét is arra, hogy a rendkívüli, előre nem kalkulálható súlyos természeti csapások következtében körülbelül százmilliárd forint kiadása keletkezett az országnak az elmúlt egy évben, ami némi magyarázatul szolgálhat arra, miért nem volt mondjuk az infrastruktúra jelentősebb bővítésére fordítható ez a százmilliárd. Szemben tehát Horn állításával, a kormány nemhogy betartotta ígéreteit, de az időarányosan elvárt teljesítményhez és a rendkívüli körülményekhez képest még túl is teljesítette azokat. Ami azt illeti, magam a rendkívüli természeti csapásokkal egy sorba tartozó körülménynek tekintem az MSZP–SZDSZ ellenzéki koalíció működését. Abból pedig, hogy Horn megint negligálva az ország érdekeit előrehozott választásokról beszél, a félelem szükölését lehet kihallani. Az ellenzéki pártok és azok emblémikus figurájának viselkedése azt jelzi: a koalíció politikája igenis veszélyezteti a még 1990 előtt illegitim módon megszerzett hatalmi pozícióikat a kultúrában, a gazdasági életben, az adminisztrációban. Azért szeretné Horn, ha előrehozott választások lennének, mert úgy gondolja: ha a mai kormány négy éven keresztül az elmúlt évhez hasonlóan sikeresen kormányoz, s újabb négy évre felhatalmazást kap erre a választóktól, akkor egyszer és

mindenkorra befellegzik annak a neobolsevik–szoclib klientúrának, amely a mai napig dominál a társadalom szinte minden nem kormányzati hatalmi szférájában.

Kövér László: Most először csökkent a vagyoni különbség a társadalom alsó és felső ötódebe tartozók között

SCHILLER ZSUZSA FELVÉTELE

– Nem veszélyeztetnek az előrehozott választások a belpolitikai stabilitást?

– Egyet biztosan állíthatok: a Fidesz mind az Antall-kormány ellenzékeként, mind pedig a Horn-kabinet ellenzékeként – amelynek sokkal kisebb mozgásteret volt, mint a mostani MSZP–SZDSZ ellenzéki koalíciónak – mindig fontos értéknek tartotta a politikai stabilitás fenntartását. Mert tudtuk, az a folyamatos befektetések révén gazdasági értelemben is hozzájárul az ország fellendüléséhez. A Fidesz ellenzékként soha nem tett olyan felelőtlen kijelentéseket, soha nem szervezett olyan akciókat, mint amelyek az MSZP és az SZDSZ arzenálját a taxisblokádtól jellemzik.

– Mintha előrehozott választási kampány kezdődött volna azzal, hogy az MSZP ádu ászként felmutatta Németh Miklóst. Mennyire jelenthet veszélyt a Fidesz számára a volt kormányfő?

– Egyáltalán nem tartom veszélyesnek. A Németh-sztori nem más, mint a Godot-ra várva abszurd színmű szocialisták által szappanoperává átváltzata. Németh Miklós, az utolsó nem szabadon

választott miniszterelnök ma független, szabad magyar állampolgár, olyan párt-hoz csatlakozik, amilyenhez akar. Természetesen amennyiben visszatér a magyar politikai életbe, akkor azt, amit 1990-ben nem tett meg – mert emlékezhetünk, az MSZP-t elhagyó független egyéni képviselőként megválasztása után egyetlen hang el nem hagyta a száját az Országgyűlésben az alatt a szűk esztendő alatt, amíg nem vált az EBRD funkcionáriusává –, szóval amit akkor nem tett meg, most pótolnia kell. Hiszen nagyon sok olyan problémát hagyott örökül, amivel immár a negyedik szabadon választott kormány küszködik – hogy csak a spontán privatizációt által teremtett erkölcsi és gazdasági káoszt vagy a mai napig le nem tudott orosz államadósságot említsem.

– Kell-e önmagától félnie a Fidesznek, hiszen a választás óta eltelt 15 hónapban túlzottan befelé fordulóvá, arctalanává vált?

– Ez valóban probléma, a vezető kormánypártokra ugyanis általában jellemző: a kormányokról kialakított képet ugyan ők befolyásolják a leghatásosabban, de nagy politikai súlylyal rendelkező pártokként azért nem képesek megjelenni a közvélemény előtt, mert vezető politikusaik jelentős részben kormánytagok. Ezen a helyzeten jó volna változtatni a Fideszben, hiszen megyei és országos elítjében megvan az igény arra, hogy a párt a kormány politikáját ne csak a színpalak mögött befolyásolja, hanem ez a szerep láthatóvá is váljék.

– Sokak szerint éppen azért veszítette el az arcát a Fidesz, mert hogy a párt korábban is csak jobbra az a 20-22 ember volt, aki bent ült a parlament széksorainban.

– Ha ez igaz volna, akkor ma nem lenne több mint 150 képviselője a Fidesznek az Országgyűlésben, akiknek jelentős része egyéni mandátumot szerzett. De miután nyolc éven keresztül csupán húsz-egynéhány ember jelentette meg a parlamentben a Fideszt, könnyen kialakulhatott egy olyan kép, hogy a párt egyenlő az ismert arccal.

– Mi a véleménye arról, hogy a polgári oldalon új szereplőkkel, újabb kereszténydemokrata összefogás szükségességét fogalmazták meg?

– Veszélyt az jelentene, ha kiderülne, nem értünk egyet abban, hogy a politikai színtéren lennie kell egy jobbközép, nemzeti liberális, kereszténydemokrata, polgári gyűjtőpártnak, amely egyaránt képes

magába integrálni azokat az értékeket, amiket a szabadelvűség, a kereszténydemokrácia vagy a konzervatívizmus hordoz. Véleményem szerint ez a fajta integráció már lejátszódott, ma a Fidesz egy olyan gyűjtőpárt, ha úgy tetszik, néppárt, mely a nemzeti sajátosságokon kívül másban nem különbözik azoktól a nyugat-európai pártoktól, amelyek szinte mindenütt meghatározzák a politikai mező jobboldali pólusát. Ennek ellenére megértem azoknak a kereszténydemokratáknak az érzelmeit, akik jobban érezték magukat egy hétszázalékos, magát szintiztán kereszténydemokratának tekintő párt centrumában, mint egy, az ő nézőpontjukból nézve bizonytalan színezetű gyűjtőpárt egyik szárnyaként. Ha innen nézém, érthetőek az ő ambícióik, s hogyha megtalálják azt a formát, amely nem kérdőjelezi meg az előbb említett közös célokat, akkor ezek a Fidesz számára is hasznos törekvések lehetnek. Jelenleg azonban úgy látom, a Fideszhez más pártok holdudvarából érkezők többségükben nem értenek egyezkedés az elkülönülő kereszténydemokrata törekvésekkel, mert azok csak zavarokat okozhatnak az integrálódási folyamatban.

– Ha a Fidesz már valóban egy kialakult polgári, a mérsékelt jobboldalt integrálni képes néppárt, miért késlekedik átíratkozni a konzervatív pártok nemzetközi szervezetébe, az EDU-ba?

– A kormánykoalíció pártjai egyszerűen az EDU-ban és a Liberális Internacionálban is képviseltetik magukat, megjelenítik érdekeiket, s ez a munkamegosztás egyelőre előnyére válik az országnak.

– A jelenlegi koalíció azonban csak 2002-ig működik. Mi lesz azután a Fidesz összetett nemzetközi érdekérvényesítéssel?

– Azok a kötelékek, amelyek a Fideszt az MDF-fel, illetve a kereszténydemokratákkal összekötik, nem taktikai jellegűek, nem a tavalyi választások apropójából születtek, hanem stratégiai jellegűek, hosszú távra szólóak. Vagyis azok a nemzetközi kapcsolatok, amelyek ezeket a pártokat és politikai közösségeket fűzik ezekhez a nemzetközi pártintegrációkhoz, fennmaradnak. Annak felvetése, melyik nemzetközi szervezetben van megfelelő helyen a Fidesz vagy egy esetlegesen ettől eltérő nevet viselő későbbi pártalakulat, ennek az előbb említett integrálási folyamatnak csak a legutolsó pontja lehet. Az ország uniós csatlakozásának bekövetkeztekor, s az első magyarországi európai parlamenti választások előtt azonban ezt a dilemmát valóban meg kell oldani.

Varjú Frigyes